

РЕШЕНИЕ

№ 20161

гр. София, 11.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 13.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3252** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК във вр. с чл. 107, ал.4 от ДОПК, вр. с чл.4 от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на „ПАРТНЕРС ПРОАКТИВА СФ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], представлявано от адв. С. С. К., срещу Акт за установяване на задължение по декларация (АУЗД) № ДСЦ25-ВК08-13-1/28.01.2025г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи С. - Т.“ на дирекция „Общински приходи“ при Столична община (СО), потвърден с Решение № СФД25-ТД28-78/17.02.2025г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО.

Според жалбоподателя АУЗД е незаконосъобразен и неправилен, издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Твърди се и се излагат доводи за нарушение на чл.26, ал.1, чл.34, ал.1 и ал.3 и чл.35 от АПК, както и на чл.107,ал.2 от ДОПК. Поддържа се, че не е спазена и установената форма, тъй като в акта не са посочени фактически и правни основания за неговото издаване. Отделно се сочи наличие на основание за незаконосъобразност по чл.146, т.4 АПК, като се поддържа, че актът е издаден при неправилно и незаконосъобразно прилагане на чл.21, ал.1, предл. 1 от ЗЦМДТ вместо чл.21,ал.1, предл.2 ЗМДТ. Изтъква, че в АУЗД административният орган е определил процесния апартамент като жилище, но го е обложил като предназначен за стопанска дейност. Поддържа се, че липсва правно основание жилищен имот да бъде третиран като нежилищен заради това, че е собственост на предприятие. Иска се оспореният АУЗД № ДСЦ25-ВК08-13-1/28.01.2025г. да бъде отменен изцяло, както и да се присъдят на дружеството сторените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена.

Ответникът – директорът на Дирекция „Общински приходи“ при СО, чрез процесуален представител юрк. А., оспорва жалбата, като излага доводи за неоснователност на същата.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

„ПАРТНЕРС ПРОАКТИВА СФ“ ЕООД е собственик на недвижими имоти – апартамент №32, идентификатор 68134.1006.2259.1.18, находящ се в [населено място], [улица], сграда 1, вх.А, ет.9, застроена площ от 84.4. кв.м., с прилежащ към него склад №96, находящ се в Сутерен -1, с площ от 4,85 кв.м., както и паркомясто № 25 с площ от 13.75 кв.м.

На 08.05.2024г. за имота е подадена декларация с вх. № [ЕГН]/13.05.2024г., въз основа на която е открита партида № 7224F319715. В Част II от декларацията е посочено, че сградата, в която се намират отделните обекти, е с жилищно предназначение, имотите не се използват със стопанска цел, а в Част III апартаментът е деклариран като жилище с отчетна стойност 254 221,47 лв., склада и паркомястото – с нежилищно предназначение и отчетна стойност, съответно 6000 лв. и 38 000 лв.

На 17.01.2025г. дружеството е подало по електронен път молба да му бъдат предоставени официални справки за начина, по който е определен размера на задължението по партида № 7224F319715 за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ и такса битови отпадъци /ТБО/.

На 28.01.2025г. В. К. Я., на длъжност старши инспектор в отдел „Общински приходи С. - Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община (СО), издала процесният АУЗД № ДСЦ25-ВК08-13-1, с който са установени задължения за данък върху недвижимите имоти /ДНИ/ и такса битови отпадъци /ТБО/ за периода от 01.04.2024г. до 31.12.2024г. общо в размер на 2609.63 лв., от които ДНИ в размер на 279,59 лв. главница и 9,28 лв. лихви върху ДНИ, и ТБО в размер на 2 236,66 лв. и лихви върху ТБО - 84,10 лв.

АУЗД е обжалван пред директора на дирекция „Общински приходи“ при СО, който с Решение № СФД25-ТД28-78/17.02.2025г. го е потвърдил изцяло.

Процесният акт е издаден при следните мотиви:

Административният орган е посочил, че определящ при декларирането на имотите на предприятията е не видът на сградата и обектите в нея, а тяхното използване, като видът на имота – апартамент не определя автоматично принадлежността му към жилищните имоти, като имот от такъв вид може да бъде и нежилищен. Приел е, че предназначението на имота по смисъла на ЗУТ е ирелевантно. Отбелязал е, че от страна на „ПАРТНЕРС ПРОАКТИВА СФ“ ЕООД няма подадена декларация за промени в обстоятелствата, които имат значение за определяне на данъка. При така установеното от фактическа страна, съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима - подадена е от надлежна страна и в срок.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗМДТ установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В тези производства служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите (чл.4, ал.3 от ЗМДТ), а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община упражнява правомощията на териториален директор на Националната агенция за приходите / ал.5 на чл.4 от с.з./. С оглед цитираната разпоредба оспореният АУЗД се явява издаден от компетентен орган и в необходимата писмена форма.

Чл.107, ал.3 от ДОПК предвижда издаването на АУЗД по искане на задълженото лице или служебно в три хипотези - при установяване на несъответствие между декларираните данни и данните, получени от трети лица и организации, след като е изчерпан редът по чл. 103; когато не е

подадена декларация или задължението не е платено в срок и не е извършена ревизия; въз основа на собствени данни, данни, получени от трети лица и организации, когато по закон не е предвидено подаване на декларация и задължението не е платено и не е извършена ревизия.

В случая задълженото лице не е направило искане за издаване на акта, следователно АУЗД е издаден служебно – в хипотезата на неплатено в срок задължение, за което не е извършена ревизия.

Основателни са възраженията за нарушение на чл.107, ал.2 ДОПК. Съгласно посочената разпоредба задълженото лице има право при поискване да получи справка за начина, по който е изчислено задължението, съдържаща данни за задълженото лице, вида, основанието, общия и неплатения размер. В случая жалбоподателят е отправил на 17.01.2025г. искане за издаване на справки относно начина, по който е определен размерът на задължението за ДНИ и ТБО за партия № 7224F319715. Такава справка е издадена по делото, но това е сторено едва на 03.02.2025г., т.е след издаването на АУЗД. Всъщност, видно и от придружителното писмо изх.№ ДСЦ25-ВК08-13/2/ от 29.01.2025г., с което на жалбоподателя е изпратен процесния АУЗД, същият е издаден във връзка с подадената молба за справка и на практика – вместо нея. Нарушението обаче не е съществено, доколкото искането и издаването на справката по чл.107, ал.2 ДОПК не е задължителна част от производството по издаване на АУЗД и няма пряко отношение към съдържанието на акта, а и правото на защита на лицето не се явява накърнено, предвид възможността за обжалване на самия АУЗД както по административен, така и по съдебен ред.

Актът обаче е издаден при неизяснена фактическа обстановка, неясни мотиви и в противоречие с материалния закон.

Съгласно чл.10, ал.1 ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Видно от чл. 19, ал.1 ДНИ се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти към 1 януари на годината, за която се дължи. Как се определя данъчната оценка е регламентирано в чл.19, ал.1 ДОПК - данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.

По делото няма спор, че жалбоподателят е предприятие, което се явява задължено лице за плащането на данък върху процесните имоти, за които в срок е подало декларация по чл.14 от ЗМДТ. Безспорно е също така, че законодателят и съдебната практика приемат за допустимо предприятията да притежават жилищен имот, който да се използва за нестопански цели, т.е. като жилище. При липсата на легална дефиниция на понятието "жилище" в ЗМДТ, съдържанието му за целите на този закон следва да се определя въз основа на легалните дефиниции, дадени в други нормативни актове - в случая в § 5, т. 30 ДР ЗУТ. ЗУТ определя жилището като съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди.

Спорът в случая е основно затова дали данъчната оценка за процесния апартамент следва да бъде определена като такава за нежилищен имот на предприятието или като такава за жилищен имот.

На първо място, основателни са оплакванията в жалбата, че актът е немотивиран, тъй като не са посочени конкретни фактически и правни основания във връзка с облагането с ДНИ и ТБО. Местният орган по приходите е посочил наличието на подадената декларация по чл.14, видът на

имота /апартамент/ и неговите характеристики, както и невнасянето на дължимите суми/. От съдържанието на издадения АУЗД обаче не става ясно въз основа на какви конкретно данни в подадената от дружеството декларация местните органи по приходите са извършили облагането. Действително, в акта са изложени техническите данни за трите обекта, както и тяхната данъчна оценка и отчетна стойност. Липсва обаче каквато и да било информация за декларираните обстоятелства що касае спорния по делото въпрос, а именно как, като какъв имот е деклариран процесния апартамент № 32. Съответно, в акта по същество отсъства както констатация във връзка със съдържанието на декларацията, така и извод относно вида и начина на ползване на имота. По пътя на тълкуването може да се направи заключение, че според органите по приходите апартаментът е деклариран като нежилищен имот, за който не е подадена декларация за промяна в обстоятелствата, поради което е обложен като такъв /нежилищен/ имот. Това обаче не изпълнява изискванията за мотивиране на акта и по-конкретно за посочване на фактическите основания. Що се отнася до правните основания, въз основа на които са определени размера на ДНИ и ТБО, такива изцяло липсват.

На второ място, от приложената административна преписка е видно, че в подадената декларация се съдържат противоречиви данни относно процесния апартамент. Видно от колона 4 в Таблица 3 на Част II от декларацията, и за трите обекта /жилище, склад, паркомясто/ е посочено, че не се използват със стопанска цел. В същото време, жалбоподателят е попълнил Част III от декларацията, за която, съобразно указанията в нея, се попълва само от данъчнозадължени лица – предприятия и се подава само за нежилищни имоти на предприятия. В Таблица в Част III, явяваща се продължение на Таблица 3 от Част I и Част II, жалбоподателят е отново е посочил като предназначение на апартамента „жилище“. Тоест, дружеството последователно и категорично декларира имота като жилище, при това не само във връзка с вида на имота и неговото предназначение, но и като начин на ползване /нестопански, като жилище/, но поради обстоятелството, че за същия е попълнена и Част III то декларацията, отнасяща се за нежилищните имоти на предприятията, органите приходите са направили заключение, че имотът е деклариран като такъв /нежилищен/ имот. Предвид несъответствието в декларираните от лицето данни и съобразно принципа за обективност по чл.3, ал.2 ДОПК, според който административните актове по този кодекс се основават на действителните факти от значение за случая, както и принципа за служебното начало /чл.5 ДОПК/, според който органите по приходите са длъжни да изясняват фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публичните вземания, административният орган е следвало да изясни какво всъщност ползване на имота е декларирано, съответно какво е била действителното волеизявление на декларатора. Наличието на горепосоченото несъответствие в данните в декларацията може да се дължи на грешка или неяснота, което обаче не може да обоснове издаването на един законосъобразен АУЗД, доколкото липсва категоричност и безспорност относно декларираните факти и обстоятелства. В тази връзка неправилно органите по приходите се позовават на възможността на задълженото лице да подаде декларация по чл.14, ал.5, сега ал. 9 от ЗМДТ /за промяна в обстоятелствата/, тъй като това предполага да е настъпила някаква промяна в декларираните обстоятелства, а в случая такава промяна не се твърди и липсва – жалбоподателят последователно и неизменно заявява и декларира ползването на имота като жилище.

Съгласно чл.3, ал.2 ДОПК административните актове по този кодекс се основават на действителните факти от значение за случая. Съгласно чл.5 от ДОПК органите по приходите са длъжни служебно да изясняват фактите и обстоятелствата от значение за установяване и събиране на публичните вземания, включително за прилагането на определения в закона облекчения.

Вярно е, че по реда на чл.107 от ДОПК се извършва установяване на задължения въз

основа на данните по подадена от задълженото лице декларация, но ако тези данни са неясни или противоречиви, органът по приходите следва да процедира съобразно чл.5 от ДОПК, включително при необходимост да укаже и даде възможност на лицето да подаде коригираща декларация. Тъй като това не е сторено, АУЗД се явява издаден при липса на същински мотиви, неизяснена фактическа обстановка и в противоречие с принципите на чл.3, ал.2 и чл. 5 от ДОПК, поради което следва да бъде отменен като незаконосъобразен, а преписката да се изпрати на компетентния орган за ново произнасяне, при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Предвид изхода на делото следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски в общ размер на 1220 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2, предл. второ и чл. 173, ал.2 от АПК, Административен съд София - град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на „ПАРТНЕРС ПРОАКТИВА СФ“ ЕООД Акт за установяване на задължение по декларация № ДСЦ25-ВК08-13-1/28.01.2025г., издаден от старши инспектор в отдел „Общински приходи С. - Т.“ на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община, потвърден с Решение № СФД25-ТД28-78/17.02.2025г. на директора на Дирекция „Общински приходи“ при СО.

ИЗПРАЩА ПРЕПИСКАТА на компетентния орган при Столичната община за ново произнасяне при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Столичната община да заплати на „ПАРТНЕРС ПРОАКТИВА СФ“ ЕООД сума в размер на 1220 лв. (хиляда двеста и двайсет лева) разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: